

Sách Daniel - Số một trăm hai mươi một

Giải mã các dấu hiệu của những ngày sau rốt: Hiểu những chỉ dẫn của Chúa Kitô về các cây đâm chồi vào mùa xuân

Jeff Pippenger

2024-03-07

Chúa Kitô đã chỉ cho dân Ngài thấy những cây đâm chồi nảy lộc vào mùa xuân, để họ hiểu các “dấu hiệu” và hàm ý của các “dấu hiệu” về những ngày sau rốt.

Đấng Christ đã truyền dạy dân Ngài hãy tỉnh thức trước các dấu hiệu về sự tái lâm của Ngài và vui mừng khi họ nhìn thấy những dấu hiệu cho thấy Vua của họ đang đến. 'Khi những điều này bắt đầu xảy ra,' Ngài phán, 'thì hãy ngược lên, và ngẩng đầu lên; vì sự cứu chuộc của các ngươi đã gần.' Ngài chỉ cho những người theo Ngài thấy những cây mùa xuân đang đâm chồi nảy lộc và phán: 'Khi chúng đâm chồi nảy lộc, các ngươi tự mình thấy và biết rằng mùa hạ đã gần.

Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết rằng nước Đức Chúa Trời đã gần.' Lu-ca 21:28, 30, 31. Cuộc Đại Tranh Chiến, 308.

Những “dấu hiệu” của những ngày sau rốt được tiêu biểu bởi những “dấu hiệu” đã loan báo và mở đường cho phong trào của thiên sứ thứ nhất. Những “dấu hiệu” ấy bao gồm sự rung chuyển các tầng trời, nhưng Joel chỉ ra rằng các “dấu hiệu” của những ngày sau rốt — những ngày khi sự gian ác của Israel sẽ bị tìm kiếm mà chẳng thấy, khi núi thánh của Đức Chúa Trời là thánh đờ đờ vì sẽ chẳng còn người lạ nào đi qua nó nữa — tức sự rung chuyển các quyền lực trên trời, cũng sẽ bao gồm cả sự rung chuyển các quyền lực của đất. Bà White xác định sự khác biệt giữa sự rung chuyển các quyền lực trên trời và các quyền lực trên đất.

Ngày 16 tháng 12 năm 1848, Chúa ban cho tôi một khái tượng về sự rung chuyển của các quyền lực trên trời. Tôi thấy rằng khi Chúa nói “trời” trong những dấu hiệu được Matthew, Mark và Luke ghi lại, Ngài muốn nói đến trời; và khi Ngài nói “đất” Ngài muốn nói đến đất. Các quyền lực trên trời là mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao. Chúng cai trị trên trời. Các quyền lực của đất là những quyền lực cai trị trên đất. Các quyền lực trên trời sẽ bị rung chuyển khi có tiếng của Đức Chúa Trời. Bấy giờ mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao sẽ bị dời khỏi vị trí của chúng. Chúng sẽ không qua đi, nhưng sẽ bị rung chuyển bởi tiếng của Đức Chúa Trời.

Những đám mây đen, nặng nề kéo đến và va vào nhau. Bầu trời rẽ ra và cuộn lại; rồi chúng tôi có thể ngược nhìn qua khoảng trống trong chòm sao Orion, nơi từ đó vang ra tiếng phán của Đức Chúa Trời. Thành Thánh sẽ đi xuống qua khoảng trống ấy. Tôi thấy rằng các quyền lực trên đất hiện đang bị rung chuyển và các biến cố xảy đến theo thứ tự. Chiến tranh và tin đồn về chiến tranh, gươm giáo, đói kém và dịch bệnh trước hết sẽ làm rung chuyển các quyền lực trên đất; rồi tiếng của Đức Chúa Trời sẽ làm rung chuyển mặt trời, mặt trăng và các vì sao, và cả trái đất này nữa. Tôi thấy rằng sự rung chuyển các quyền lực ở châu Âu không phải, như một số người dạy, là sự rung chuyển các quyền lực trên trời, nhưng đó là sự rung chuyển của các dân tộc nổi giận. Early Writings, 41.

Sự rung chuyển của trời trong Ma-thi-ơ, Mác và Lu-ca tượng trưng cho sự rung chuyển của các quyền lực cai trị trời, được biểu trưng bởi mặt trời, mặt trăng và các vì sao. Tất cả những quyền lực trên trời này đã bị rung chuyển và tạo ra những "dấu hiệu", những điều đã mở ra và công bố sự vận động của thiên sứ thứ nhất. Những quyền lực trên trời ấy sẽ lại bị rung chuyển trong sự vận động của thiên sứ thứ ba. Nhưng trong sự vận động của thiên sứ thứ ba, các quyền lực trên đất cũng sẽ bị rung chuyển. Các quyền lực trên đất là những quyền lực cai trị thế gian. Vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, các quyền lực trên đất, chứ không phải trên trời, đã bị rung chuyển.

"Giờ đây lại có tin rằng tôi đã tuyên bố New York sẽ bị quét sạch bởi một cơn sóng thần? Điều đó tôi chưa hề nói. Tôi đã nói rằng, khi nhìn những tòa nhà lớn mọc lên ở đó, tầng này chồng tầng kia, 'Những cảnh tượng kinh hoàng nào sẽ diễn ra khi Chúa trời dậy để làm rung chuyển dữ dội trái đất! Bấy giờ những lời trong Khải Huyền 18:1-3 sẽ được ứng nghiệm.' Toàn bộ chương mười tám của sách Khải Huyền là một lời cảnh báo về những điều sắp đến trên đất. Nhưng tôi không có ánh sáng cụ thể nào về điều gì sẽ xảy ra cho New York, chỉ biết rằng một ngày nào đó những tòa nhà lớn ở đó sẽ bị lật đổ bởi sự xoay chuyển và đảo lộn của quyền năng Đức Chúa Trời. Từ ánh sáng đã được ban cho tôi, tôi biết rằng sự hủy diệt hiện diện trong thế gian. Chỉ một lời từ Chúa, một chạm của quyền năng vĩ đại của Ngài, là những công trình đồ sộ này sẽ đổ sụp. Những cảnh tượng sẽ diễn ra, sự kinh khiếp của chúng vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta." Review and Herald, ngày 5 tháng 7, 1906.

Trong lịch sử của phong trào Millerite, một trong những dấu hiệu được Lu-ca ghi lại là "sự khốn khổ của các dân tộc." Các quốc gia đại diện cho các quyền lực cai trị thế gian, và vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, mọi quốc gia trên mặt đất đều bị chấn động khi Khốn nạn thứ ba bước vào lịch sử tiên tri. Sự chấn động trên đất ấy được trình bày trong Lu-ca 21, nhưng không phải bằng cách diễn đạt Kinh Thánh "sự rung chuyển của các quyền lực trên đất." Nó được thể hiện bằng cụm từ "sự khốn khổ của các dân tộc," như đã giảng trên các quốc gia trên thế giới khi những tòa nhà lớn ở New York bị đánh sập. "Sự khốn khổ của các dân tộc" trong Lu-ca chính là sự rung chuyển của các quyền lực trên đất, và nó đã được ứng nghiệm trong lịch sử của phong trào Millerite.

Tôi thấy rằng các quyền lực trên đất đang bị rung động và các biến cố lần lượt xảy ra. Chiến tranh và tin đồn về chiến tranh, gươm, nạn đói và dịch bệnh trước hết sẽ làm rung động các quyền lực trên đất; rồi tiếng của Đức Chúa Trời sẽ làm rung động mặt trời, mặt trăng và các vì sao, và cả trái đất này nữa. Tôi thấy rằng sự rung động của các quyền lực ở châu Âu không phải, như một số người dạy, là sự rung động của các quyền lực trên trời, nhưng đó là sự rung động của các dân tộc phần nọ. Early Writings, 41.

Sự "rung chuyển các quyền lực của các quốc gia giận dữ" là sự rung chuyển của "các quyền lực trên đất", như được minh họa trong lịch sử buổi đầu của Phong trào Cơ Đốc Phục Lâm bởi sự rung chuyển của "các quyền lực ở châu Âu". Uriah Smith đã xác định điều gì đã làm rung chuyển các quyền lực ở châu Âu vào năm 1838.

Vì thời kỳ tiên tri của tiếng kèn [thứ sáu] này khởi đầu bằng việc hoàng đế Kitô giáo ở phương Đông tự nguyện trao quyền lực vào tay người Thổ Nhĩ Kỳ, nên ta có thể kết luận một cách chính đáng rằng sự kết thúc của nó sẽ được đánh dấu bởi việc vị Sultan Thổ Nhĩ Kỳ tự nguyện trao lại quyền lực ấy vào tay những người Kitô hữu. Năm 1838, Thổ Nhĩ Kỳ lâm chiến với Ai

Cập. Người Ai Cập có vẻ sẽ lật đổ quyền lực Thổ Nhĩ Kỳ. Để ngăn điều này, bốn cường quốc châu Âu là Anh, Nga, Áo và Phổ đã can thiệp để duy trì chính quyền Thổ Nhĩ Kỳ. Thổ Nhĩ Kỳ chấp nhận sự can thiệp của họ. Một hội nghị được tổ chức tại Luân Đôn, tại đó một tối hậu thư được soạn thảo để trình cho Mehemet Ali, Pacha của Ai Cập. Rõ ràng là khi tối hậu thư này được đặt vào tay Mehemet, vận mệnh của Đế quốc Ottoman sẽ thực chất được giao vào tay các cường quốc Kitô giáo châu Âu. Tối hậu thư này đã được trao vào tay Mehemet vào ngày 11 tháng 8 năm 1840! Và ngay trong ngày hôm đó, vị Sultan đã gửi một bức công hàm tới các đại sứ của bốn cường quốc, hỏi rằng phải làm gì nếu Mehemet từ chối tuân theo các điều khoản mà họ đã đề nghị. Câu trả lời là ông không cần lo ngại về bất kỳ tình huống bất trắc nào có thể phát sinh; vì họ đã dự liệu cho việc đó. Thời kỳ tiên tri đã kết thúc, và ngay trong ngày hôm đó quyền kiểm soát các vấn đề Hồi giáo đã chuyển vào tay những người Kitô hữu, y như quyền kiểm soát các vấn đề của Kitô giáo đã chuyển vào tay người Hồi giáo 391 năm và 15 ngày trước đó. Như vậy, tai họa thứ hai đã chấm dứt, và tiếng kèn thứ sáu ngừng vang. Uriah Smith, *Synopsis of Present Truth*, 218.

Hồi giáo của “Tai ương thứ hai” đã qua điểm cực thịnh của quyền lực mình, mà theo lời Đức Chúa Trời sẽ kéo dài ba trăm chín mươi một năm và mười lăm ngày. Thế nhưng vào thập niên 1830, Ai Cập đã tìm cách tái lập một nhà nước Caliph tại Ai Cập nhằm tiếp tục cuộc thánh chiến lớn thứ hai trong lịch sử Hồi giáo. Khả năng nổ ra thêm các cuộc chiến tranh Hồi giáo khiến các cường quốc châu Âu run sợ. Trong nhiều thập kỷ, cuộc khủng hoảng về việc Hồi giáo tái bùng nổ chiến tranh được các sử gia và các nhà báo thời ấy gọi là “Vấn đề Phương Đông.” Cuộc chiến của con cái phương Đông đã diễn ra suốt nhiều thế kỷ chống lại các quốc gia châu Âu, những nước nhận tôn giáo của mình từ Giáo hội La Mã. Năm 1838, “sự khốn khổ của các dân tộc” mà Đấng Christ nói đến phản ánh sự rung chuyển của các dân tộc giận dữ do những cuộc chiến mà Hồi giáo tiến hành chống lại cựu Đế quốc La Mã gây ra.

Qua việc [thả] bốn thiên sứ bị trói tại sông lớn Euphrates, tôi hiểu rằng Đức Chúa Trời bấy giờ sắp cho phép bốn dân tộc chủ chốt cấu thành Đế quốc Ottoman—những dân tộc đã ủng hộ công tìm cách khuất phục Đế quốc Đông La Mã tại Constantinople và hầu như chẳng mấy tiến triển trong việc chinh phục châu Âu—nay chiếm lấy Constantinople, rồi tràn qua và khuất phục một phần ba châu Âu; điều này quả là sự thật vào khoảng giữa thế kỷ mười lăm. Các tác phẩm của William Miller, Tập 2, 121.

Nỗi khốn khổ của các dân tộc trong tường thuật được chép trong Lu-ca là “trong cơn bão rối; biển và sóng gào thét,” và con người thì “lòng rụng rời vì sợ hãi, vì trông đợi những điều sắp xảy đến trên đất.” Tính chất nan giải của Vấn đề Phương Đông tiếp tục khuấy động các cường quốc trên thế giới mãi cho đến thế kỷ hai mươi, và biểu tượng của nỗi khốn khổ ấy là “lòng người ta rụng rời vì sợ hãi” và “biển và sóng gào thét.”

"Sự đóng ấn các tô-tô của Đức Chúa Trời này cũng chính là điều đã được chỉ cho Ê-xê-chi-ên thấy trong Khải tượng. Giăng cũng đã chứng kiến sự khải thị vô cùng gây kinh ngạc này. Ông thấy biển và sóng gầm thét, và lòng người vì sợ hãi mà rụng rời. Ông thấy đất rung chuyển, và núi non bị cuốn vào giữa biển (điều này đang thực sự diễn ra), nước biển gầm thét và dậy sóng, và núi non rung chuyển vì sức dâng trào của nó. Ông được cho thấy các tai vạ, dịch bệnh, nạn đói, và sự chết đang thi hành sứ mệnh khủng khiếp của chúng." Lời Chứng cho Các Mục sư,

Khi Giăng được cho thấy sự đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn, ông thấy cảnh khốn quẫn của các dân tộc, được tượng trưng bằng biển và sóng gào thét, và lòng người thất đảm vì sợ hãi; và đó chính là cùng một sự đóng ấn mà Ê-xê-chi-ên được cho thấy trong chương chín. Ê-xê-chi-ên được cho thấy các yếu tố bên trong của sự đóng ấn, còn Giăng được cho thấy các yếu tố bên ngoài liên hệ với sự đóng ấn. Giăng thấy rằng sự nổi giận của các dân tộc gắn liền với sự đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn, và sự nổi giận của các dân tộc cũng chính là sự khốn quẫn của các dân theo Lu-ca, vốn được lịch sử xác định là Vấn đề Phương Đông. Giăng được cho thấy rằng Hồi giáo thuộc Tai họa thứ ba là dấu hiệu bên ngoài của sự đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn.

Hiện tại là một thời điểm gây mối quan tâm sâu sắc đối với tất cả những ai đang sống. Các nhà cai trị và chính khách, những người nắm giữ vị trí tín nhiệm và quyền lực, những người nam nữ biết suy tư thuộc mọi tầng lớp, đều dồn sự chú ý vào những sự kiện đang diễn ra quanh chúng ta. Họ đang theo dõi những mối quan hệ căng thẳng, bất an đang tồn tại giữa các quốc gia. Họ nhận thấy sự gay gắt đang bao trùm lên mọi yếu tố trần thế, và họ nhận ra rằng có điều gì đó vĩ đại và mang tính quyết định sắp diễn ra—rằng thế giới đang đứng trên bờ vực của một cuộc khủng hoảng khổng lồ.

Hiện nay các thiên sứ đang ngăn giữ những luồng gió tranh chiến, để chúng không thổi cho đến khi thế gian được cảnh báo về tai họa sắp giáng đến; nhưng một cơn bão đang tụ lại, sẵn sàng ập xuống địa cầu; và khi Đức Chúa Trời truyền các thiên sứ của Ngài thả những luồng gió ấy ra, sẽ có một cảnh tranh chiến đến nỗi không bút nào tả xiết.

"Kinh Thánh, và chỉ Kinh Thánh mà thôi, mới cho một cái nhìn đúng đắn về những điều này. Ở đây được bày tỏ những cảnh tượng sau cùng vĩ đại trong lịch sử thế giới của chúng ta—những biến cố mà bóng của chúng đã sớm phủ xuống, tiếng báo hiệu chúng đang đến gần khiến đất rung chuyển và lòng người rụng rời vì sợ hãi." Education, 179, 180.

Trong Lu-ca đoạn 21, Chúa Giê-su đã nêu ra những “dấu hiệu” mở đường cho phong trào Millerite, và tất cả những “dấu hiệu” ấy, theo bà White, đều đã được ứng nghiệm. Trận động đất Lisbon, ngày tối tăm, sao sa, và sự khốn quẫn của các dân tộc, điều tượng trưng cho sự rung chuyển các quyền lực trên đất đã được Hồi giáo làm ứng nghiệm qua nỗi sợ do Vấn đề Phương Đông gây ra, đều đã ứng nghiệm. Những “dấu hiệu” của Millerite cũng bao gồm Con Người đến trong mây, điều đã được ứng nghiệm theo đúng thứ tự mà các “dấu hiệu” được Đấng Christ đưa ra; vì sau khi sự khốn quẫn của các dân tộc kết thúc với việc quyền bá chủ của Đế chế Ottoman bị kiềm chế vào năm 1840, Đấng Christ đã vào Nơi Chí Thánh vào ngày 22 tháng 10 năm 1844, và khi Ngài đến, Ngài đã đến trong mây.

'Và kìa, có một Đấng giống như Con Người đến với những đám mây trên trời, và đến cùng Đấng Thượng Cỗ; người ta dẫn Ngài đến gần trước mặt Đấng Thượng Cỗ. Và quyền cai trị, vinh hiển và một vương quốc được ban cho Ngài, để mọi dân, nước và tiếng đều hầu việc Ngài; quyền cai trị của Ngài là quyền cai trị đời đời, không hề qua đi.' Đa-ni-ên 7:13, 14. Sự đến của Đấng Christ được mô tả ở đây không phải là lần tái lâm của Ngài xuống đất. Ngài đến cùng Đấng Thượng Cỗ ở trên trời để nhận quyền cai trị, vinh hiển và vương quốc, là những điều sẽ được ban cho Ngài khi công tác trung bảo của Ngài kết thúc. Chính sự đến này, chứ

không phải lần tái lâm xuống đất của Ngài, đã được lời tiên tri báo trước là sẽ xảy ra vào lúc chấm dứt 2300 ngày, tức năm 1844. Được các thiên sứ trên trời tháp tùng, Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm vĩ đại của chúng ta bước vào nơi chí thánh và tại đó hiện diện trước mặt Đức Chúa Trời để thi hành những công tác cuối cùng trong chức vụ của Ngài thay cho loài người—tiến hành công việc phán xét điều tra và làm sự chuộc tội cho tất cả những ai được tỏ ra là xứng đáng hưởng những phước lợi của nó. *The Great Controversy*, 479.

Những "dấu hiệu" gắn liền với lịch sử của những người theo Miller là hình bóng cho những "dấu hiệu" gắn liền với lịch sử của một trăm bốn mươi bốn nghìn. Khi Đấng Christ đưa ra lời chứng thứ hai cho bản tường thuật lịch sử qua dụ ngôn, Ngài chỉ cho các môn đồ "những cây mùa xuân đang đâm chồi." Ngài cho họ biết rằng khi cây bắt đầu đâm chồi thì các con biết mình gần đến tận thế, và rằng thế hệ chứng kiến những cây mùa xuân đâm chồi sẽ còn sống để thấy trời và đất qua đi, trong ngọn lửa của sự tái lâm của Ngài.

Khi chúng nay trở mầm, các người thấy và tự biết rằng mùa hạ đã gần kề. Cũng vậy, khi các người thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết rằng Nước Đức Chúa Trời đã gần kề. Quả thật, ta nói cùng các người, thế hệ này sẽ chẳng qua đi cho đến khi mọi điều được ứng nghiệm. Trời và đất sẽ qua đi, nhưng lời ta sẽ chẳng qua đi. *Lu-ca 21:30-33*.

Câu hỏi khi ấy trở thành: "Khi nào cây cối bắt đầu đâm chồi nảy lộc?" Mưa cuối mùa bắt đầu rơi lất phất vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, mà theo sách Ê-sai, đó là "ngày" Đức Chúa Trời có "con gió dữ trong ngày gió đông".

Theo chùng mực, khi nó trở ra, người sẽ tranh luận với nó; Ngài kiềm giữ cơn gió thô bạo của mình trong ngày gió đông. Bởi điều này, sự gian ác của Gia-cốp sẽ được tẩy sạch; và đây là toàn bộ hoa trái để cất tội lỗi nó đi: khi nó làm cho mọi hòn đá của bàn thờ như đá vôi bị đập tan, thì các lùm cây và tượng chạm sẽ không còn đứng vững. Dầu vậy, thành kiên cố sẽ trở nên hoang vu, nơi cư trú bị bỏ phế, bị để mặc như đồng vắng; nơi đó bò con sẽ ăn, sẽ nằm xuống ở đó, và sẽ gặm các cành của nó. Khi các cành của nó khô héo, chúng sẽ bị bẻ ra; đàn bà đến và đốt chúng làm củi: vì ấy là một dân không hiểu biết; bởi vậy, Đấng đã làm nên họ sẽ không thương xót họ, và Đấng đã nắn nên họ sẽ chẳng tỏ ơn cho họ. Và sẽ xảy ra trong ngày ấy rằng Chúa sẽ đập lác từ lòng sông cho đến suối Ai Cập; và các người sẽ được nhóm lại từng người một, hồi con cái Y-so-ra-ên. Và sẽ xảy ra trong ngày ấy rằng kèn lớn sẽ được thổi, và những kẻ gần bị diệt vong trong đất A-sy-ri, cùng những kẻ lưu lạc trong đất Ai Cập, sẽ đến và thờ phượng Chúa trên núi thánh tại Giê-ru-sa-lem. *Ê-sai 27:8-13*.

Mưa cuối mùa bắt đầu rưới xuống (có chùng mực) vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, và cuộc tranh luận về sứ điệp của mưa cuối mùa và sứ điệp giả mạo về bình an và yên ổn bắt đầu. Lịch sử của cuộc tranh luận đó là nơi sự gian ác của Gia-cốp được cất bỏ (tẩy sạch, nghĩa là được chuộc tội). Lịch sử của cuộc tranh luận ấy, tức là cuộc tranh luận của Ha-ba-cúc, là thời kỳ đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn ngàn, kết thúc bằng việc Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Ngày Thứ Bảy La-ô-đi-xê bị mưa ra khỏi miệng Chúa, vì nó, như "thành kiên cố", sẽ nên hoang vu, vì đã trở nên thành của một dân không hiểu biết, những kẻ không gặp được lòng thương xót hay ân huệ. Lúc ấy "tiếng nói thứ hai" của Khải Huyền mười tám sẽ thổi một chiếc kèn lớn, tức là kèn thứ bảy và tai họa thứ ba, và bày chiêng khác của Đức Chúa Trời sẽ đến thờ phượng tại "Giê-ru-sa-lem", nơi lúc

bấy giờ đã trở thành phong trào của hội thánh khai hoàn.

Ngày 11 tháng 9 năm 2001 cho thấy rằng thế hệ cuối cùng trong lịch sử của trái đất đã đến, và chỉ những ai nhận ra những cây mùa xuân đang đâm chồi nảy lộc mới nhận được cơn mưa đang làm cây đâm chồi nảy lộc. Chỉ những ai nhận ra rằng Hội giáo của tai họa thứ ba chính là điều đánh dấu sự đến của mưa cuối mùa và sự đóng ấn của một trăm bốn mươi bốn nghìn mới thuộc về nhóm ấy.

"Chỉ những người sống theo ánh sáng mà họ có mới nhận được ánh sáng lớn hơn. Nếu chúng ta không hằng ngày tiến bộ trong việc thể hiện các đức hạnh Cơ Đốc tích cực, chúng ta sẽ không nhận ra các sự bày tỏ của Đức Thánh Linh trong cơn mưa muộn. Nó có thể đang đổ xuống trên những tấm lòng xung quanh chúng ta, nhưng chúng ta sẽ không nhận ra hoặc đón nhận nó." Chúng Ngôn cho Các Mục Sư, 507.

Chúng ta không nên đợi mưa cuối mùa. Mưa ấy sẽ đến trên hết thảy những ai nhận biết và đón nhận sương móc cùng những cơn mưa của ân điển đang tuôn đổ trên chúng ta. Khi chúng ta gom góp những tia sáng lẻ, khi chúng ta trân trọng những sự thương xót chắc chắn của Đức Chúa Trời, Đấng vui thích khi chúng ta đặt lòng tin nơi Ngài, thì mọi lời hứa sẽ được ứng nghiệm. "Vì như đất làm nảy chồi lộc, và như vườn khiến những vật đã được gieo trong đó mọc lên; thì Chúa là Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho sự công chính và lời ngợi khen nảy nở trước mặt muôn dân" (Ê-sai 61:11). Cả trái đất sẽ được đầy dẫy vinh hiển của Đức Chúa Trời. Chú giải Kinh Thánh Cơ Đốc Phục Lâm, tập 7, trang 984.

Chúng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu trong bài viết tiếp theo.

Trừ khi những người có thể góp phần giúp đỡ được đánh thức ý thức về bản phận của mình, họ sẽ không nhận ra công việc của Đức Chúa Trời khi tiếng kêu lớn của thiên sứ thứ ba vang lên. Khi ánh sáng phát ra để soi sáng khắp đất, thay vì đứng lên trợ giúp Chúa, họ sẽ muốn ràng buộc công việc của Ngài để phù hợp với những quan niệm hạn hẹp của họ. Để tôi nói cho bạn biết rằng Chúa sẽ làm việc trong công cuộc sau cùng này theo một cách vượt ra ngoài trật tự thông thường, và theo một cách trái ngược với mọi hoạch định của loài người. Sẽ có những người ở giữa chúng ta luôn muốn kiểm soát công việc của Đức Chúa Trời, thậm chí định đoạt cả những bước đi nào phải được thực hiện khi công việc tiến lên dưới sự hướng dẫn của thiên sứ hiệp cùng thiên sứ thứ ba trong sứ điệp sẽ được ban cho thế gian. Đức Chúa Trời sẽ dùng những cách thức và phương tiện qua đó người ta sẽ thấy rằng Ngài đích thân nắm lấy dây cương. Những người làm việc sẽ ngạc nhiên trước những phương tiện đơn giản mà Ngài sẽ dùng để thực hiện và hoàn thiện công cuộc công chính của Ngài. Testimonies to Ministers, 300.